

Odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka

1. Úvahy, ktoré má viesť k záveru, že sťažnosti [REDAKOVANÉ] v prejednávanej veci, aj čo sa týka priznania finančného zadosťučinenia v sume 8 000 €, malo byť vyhovené; boli podrobne rozvedené v návrhu nálezu, ktorý som ako sudca spravodajca predložil; ten však nebol väčšinou sudcov akceptovaný.

2. V odlišnom stanovisku nepovažujem za nevyhnutné opakovať odôvodnenie návrhu rozhodnutia, lebo tu stačí iba naznačiť základné argumenty brániace mi súhlasiť s výrokom prijatým v nevyhovujúcej časti nálezu.

3. Ústavný súd identifikoval porušenie práv [REDAKOVANÉ] v dvoch rovinách bez možnosti ich reparácie, takže nemôžem akceptovať záver, že samotné konštatovanie porušenia identifikovaných práv je dostatočným zadosťúčením pre tohto sťažovateľa. V dôsledku toho sťažovateľ nestratil status poškodenej osoby vo vzťahu k porušeniu jeho základných práv a slobôd podľa čl. 5 ods. 1 a 2 dohovoru, a keď sa nedomohol odškodnenia na úrovni rozhodovania ústavného súdu, zostal poškodenou osobou aj naďalej iba preto, že ústavný súd nerešpektoval čl. 5 ods. 5 dohovoru, ktorý mu zaručoval právo na odškodnenie, ako aj čl. 13 dohovoru, t. j. právo na vnútroštátny právny prostriedok nápravy, pomocou ktorého bolo možné sa žiadaného odškodnenia domôcť podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v spojení s § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (pozri rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Kudla v. Poľsko).

4. V obdobnom prípade Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu priznal inému sťažovateľovi, ktorý tiež neuspel s finančnou náhradou na ústavnom súde, za porušenie čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8 000 € (Petrov v. Slovenská republika, č. 64195/10), teda sumu, ktorú som aj ja navrhoval

priznať, aby sťažovateľ stratil status poškodenej osoby aj pre prípadné konanie pred týmto súdom.

V Košiciach 3. februára 2016